

Det stillede Ændringsforslag sattes først til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Ændringsforslaget
vedtoges uden Atstemning.

Derefter sattes Lovforslaget som Helhed til Forhandling.

Ordføreren (Stensballe): Jeg vil gerne først paa ny fremhæve, at §§ 1—3 i Lovslaget, som angaar Retsafgørelser af, om der tages for høj Leje eller ikke, er Paragraffer, som vilde være gældende i Overensstemmelse med Loven af 1925, selv om ikke de øvrige Paragraffer i det nu til Behandling værende Lovforslag blev medtaget. Det Spørgsmaal, der har været drøftet mest i Udvalget, er, om man kunde faa indført foran Ordet „Misforhold“, som tilkendegiver, i hvilket Forhold Lejen staaar til det udlejedes Værdi, Ordet „aabenbart“. Men dette Ord „aabenbart“, som stod i Loven af 1923, er med de konservatives Støtte gaaet ud i Loven af 1925, med hvilken Begrundelse har vi ikke faaet noget bestemt Indtryk af, hverken i Udvalget eller under Forhandlingerne her i Salen. Der har ikke været Mulighed for en Ændring, idet vi ikke har kunnet enes med Regeringspartierne, som vi under Hensyn til hele Stillingen i Folketinget maa gennemføre Lovforslaget sammen med, om at faa Ordet genindført, og de Konservatives Ændringsforslag indeholder heller ikke noget derom, saa vidt jeg har set hverken i Folketinget eller i Landstinget. Det maa derfor være paa deres Ansvar, at „aabenbart“ ikke findes heri, som i 1923-Loven, hvilket jeg gerne vil slaa fast overfor Folk ude i Landet, da disse 3 Paragraffer ikke alene gælder København, men ogsaa Landet.

Der er nu indført adskillige Forbedringer, som jeg paaviste det i Gaar, men ikke en Gang til dem har vi ved Afstemningen faaet Støtte fra de Konservative, om end jeg gerne vil erkende, at de konservative Repræsentanter under Udvalgsbehandlingen har støttet os i vore Bestræbelser for at tydeliggøre det rimelige i at faa Ændringerne foretaget. Men derfor er jeg ogsaa dobbelt overrasket over, at de ikke en Gang har kunnet stemme for Ændringsforslagene ved anden Behandling her i Tinget.

Hvad de øvrige Paragraffer angaar, bruges der i de Konservatives Betænkning et kraftigt Udtryk om de i Gaar vedtagne Bestemmelser: at dermed er ikke naaet no-

gen Afvikling. Sandheden er den, at 1925-Loven ikke var en Afviklingslov. Det var den ikke i nogen Henseende, saaledes som 1923-Loven i alt Fald var det for det øvrige Land. Dette var for os det betænelige i 1925, og derfor stemte vi imod Loven. Tiden har givet os Ret, det blev ikke nogen Afviklingslov, det blev en Udsættelseslov. Men det Lovforslag, der nu foreligger her til Afstemning, vil blive en Afviklingslov. Det er jo tydeliggjort i § 5, hvorefter Loven kun gælder for bestaaende Lejemaal, og det er tydeliggjort senere i Paragraffen ved Bestemmelsen om en Ejers Ret til at faa en Butik eller et Forretningslokale i sin Ejendom under visse Betingelser, som er forment saadan, at de i videst mulig Grad hindrer Misbrug. Det er altsaa Forskellen mellem denne Lov og Loven af 1925, at dette er en Afviklingslov, 1925-Loven var en Udsættelseslov.

Naar der fra konservativ Side rettes Bebrejdelser mod os, vil jeg gerne her henvise til de Udtalelser, jeg fremkom med ved første Behandling om, at vi kunde overveje, om det ikke burde overlades Kommunerne, saaledes som det i 1923-Loven var overladt dem for Provinsens Vedkommende, selv at tage Bestemmelse om en hurtigere Afvikling, dog kun for Boligers Vedkommende; Forretningslokaler og Butikker satte jeg ikke i Forbindelse hermed. Jeg udtalte det, fordi der jo kan ske meget i $3\frac{1}{2}$ Aar. Jeg syntes, man burde have givet Storkøbenhavns Kommuner tilsvarende Rettigheder som dem, man havde givet de andre Kommuner Landet over i 1923. Jeg har imidlertid ikke kunnet faa nogen Tilslutning dertil i Udvalget. Jeg har høvdet, at Kommunerne selv bedre er i Stand til at skabe sig en Oversigt over de virkelige Forhold; man kunde derfor overlade dem at handle efter deres Overbevisning og under eget Ansvar. Men da jeg ikke har kunnet faa Tilslutning hertil, ej heller fra de Konservative, har jeg opgivet videre Forhandling derom. Jeg vil dog fremhæve, at hvis en saadan Bestemmelse var blevet indført, vilde ogsaa efter min Opfattelse Bebyggelsen være blevet fremmet, og der havde da været større Udsigt til, at Vedligeholdelsesarbejder var blevet sat i Gang, efter de Erfaringer vi har ude fra Provinsen, hvor Huslejereguleringen er blevet ophævet. Man kunde efter min Opfattelse derigennem have faaet skabt den fornødne og tillige en rimelig Ordning.

Jeg vil nu gøre opmærksom paa, at mit Parti har faaet gennemført og er enigt med Regeringspartierne i, at Tilflytterbestemmelserne ophæves. De var allerede